

det er hovedprioriteringen i samarbejdet. Sprog og kultursamarbejdet er det bærende, og som område får det også tildelt den del af midlerne, man nu har besluttet sig for at afsætte til det.

Man kan jo spørge, om det er nok. Jeg har ikke svaret på det, men hvis der skulle sættes ekstra ind, skulle et lille ønske fra mig være, at man særlig koncentrerer sig om det, man er begyndt på, nemlig udvekslingsprogrammer for ungdommen. Rent sprogmæssigt tror jeg, at det er en meget vigtig og god måde at lære hinandens sprog at kende på.

Ministeren nævner i sin redegørelse Øresundssamarbejdet, der jo i de kommende år får et voldsomt løft på grund af Øresundsforbindelsen, der åbner næste år den 1. juli. Det er jo ikke et nordisk projekt, det er et rent dansk-svensk projekt, som vi alle venter os en del af, og vi er selvfølgelig også spændte på, hvordan de integratorer, der skal til, kan blive sat i værk.

Her kunne det nordiske samarbejde godt være en løftestang. Jeg tænker på, at vi måske kommer til at diskutere fælles skatteregler med svenskerne. Jeg ved, at turisthvervet har været fremme.

Til gengæld vil jeg sige til fru Aase D. Madson: Lukkeloven tror jeg ikke er interessant at diskutere i denne sammenhæng. Jeg tror trods alt ikke, folk tager til Sverige for at købe ind om søndagen, når de skal betale 250 kr. hver vej, men det kan man jo så diskutere i en anden sammenhæng.

Men alle de her ting skal vi så drøfte i de kommende år på begge sider af Øresund. Det leder mig frem til emnet for det danske formandskab i Nordisk Råd til næste år, hvor man skal drøfte velfærdsstatens fremtid. Nu har vi jo ikke haft lejlighed til hverken at se eller høre, hvad programmet, der bliver lagt frem på sessionen, handler om, men jeg synes i hvert fald, man kan påpege, at de nordiske lande i den måde, de har opbygget deres velfærdssamfund på – med et moderne ord kunne man kalde det kapacitetsofbygge – har meget til fælles.

Vi har også haft en meget stor gensidig inspiration i de nordiske lande, på trods af at forskellighederne er tydelige. Fællestrækkene ved opbygningen af velfærdsstaterne adskiller sig fra den måde, man har valgt at indrette sig på andre steder på det europæiske kontinent.

Hovedeksemplet på det er jo nok forsikringssystemet, som man f.eks. har i Tyskland, kontra den nordiske skattefinansierede model kombi-

neret med den fordelingspolitik og skattepolitik, der ligger i det.

Her i Norden har vi i mange år betragtet den skattefinansierede velfærdsmodel som den rigtige og næsten ultimative måde at indrette sig på. Jeg ved det ikke, men det, jeg tror, vi kommer til at drøfte om velfærdsmodellerne i det nordiske regi, vil f.eks. være sådan noget, som er ens for os. Jeg kender ikke de andre nordiske gældsposter, men jeg kender lidt til vore egne, og vi har i hvert fald fælles demografiske problemer med et stort antal ældre, det vil sige, at pensionssystemer og den type ting kan man komme til at drøfte. Også andre ting har vi tilfælles, opbygget forskelligt, men alligevel efter et bestemt mønster, sådan noget som ligestillingsarbejde osv.

Jeg tror, det bliver en meget spændende øvelse, ikke mindst i partigrupperne, som jo også er en del af den ikke så nye struktur. Det er jo vigtigt, at man i partigruppensamarbejdet får drøftet de her ting og får den gensidige inspiration, der skal til for at løfte den her opgave, som det danske formandskab nu har sat sig.

Til slut vil jeg sige i forbindelse med drøftelserne om velfærdsstaten, at de nordiske lande jo har en ganske fornem konvention, som jeg ikke tror er så agtet, eller så kendt i hvert fald, nemlig den, der hedder den nordiske konvention om social tryghed. Alle, der beskæftiger sig med det her område, burde kende den, for den har i mange år betydet utrolig meget for folk, der flyttede fra det ene nordiske land til det andet. Sammen med pasunionen vil jeg nok sige, at det er den, som har været hovedhjørnestenen.

Når jeg særlig nævner den, er det selvfølgelig, fordi vi skal drøfte velfærdssamfund til næste år, og fordi der også i ministerens redegørelse står, at der kan komme ændringer i det her. Men jeg har ladet mig fortælle – og det kan vi måske så tage op enten i partigrupperne eller på anden vis – at den EU-forordning, som svarer til den nordiske konvention, nemlig 1408, som har en helt anden opbygning, nogle steder i kommunerne fortrænger den nordiske konvention om social tryghed, og det giver faktisk nogle uligheder rundt omkring, som jeg synes man skal kigge på. Det vigtige ved det her er jo i virkeligheden, hvordan borgerne i vores lande får indrettet sig eller har det under de regler, som er vedtaget af det her samarbejde.